

This is a self-archived version of an original article. This version may differ from the original in pagination and typographic details.

Author(s): Puranen, Matti

Title: Kiina - globalisaation soihdunkantaja?

Year: 2017

Version: Published version

Copyright: © Puranen & the Ulkopolitist, 2017

Rights: In Copyright

Rights url: <http://rightsstatements.org/page/InC/1.0/?language=en>

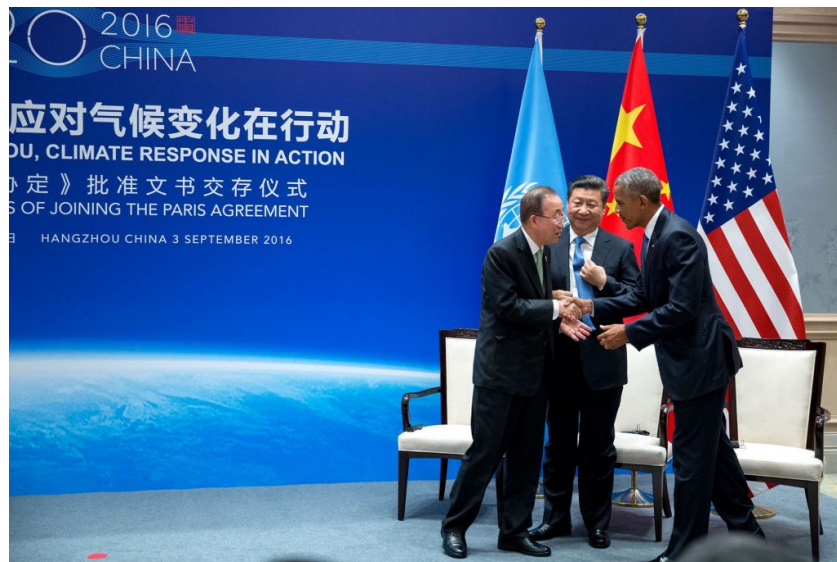
Please cite the original version:

Puranen, M. (2017, 7.6.2017). Kiina - globalisaation soihdunkantaja?. The Ulkopolitist.
<https://www.ulkopolitist.fi/2017/06/07/kiina-globalisaation-soihdunkantaja/>

Kiina – globalisaation soihdunkantaja?

KIRJOITANUT MATTI PURANEN | 7.6.2017 | AASIA JA TYYNIMERI | 1 🗨️ |

Ban Ki-Moon, Xi Jinping ja Barack Obama G20-ryhmän kokouksessa Hangzhoussa, syyskuussa 2016 (Wikimedia)

“Meillä on valtava väestö, laaja pinta-ala ja äärimmäisen runsaat luonnonvarat. Yhdysvaltojen ohittaminen ei ole ainoastaan mahdollista vaan väistämätöntä. Mikäli niin ei kuitenkaan tapahdu, me kiinalaiset olemme pettäneet kaikki maailman kansat, eikä panoksemme ihmiskunnan hyväksi ole suuri.”

Kutakuinkin näin visioi ruorimies Mao Zedong vastaperustetun kommunistisen Kiinan

tulevaisuudennäkymiä vuonna 1956. Mielikuvat Kiinan kohoamisesta maailman merkittävimmäksi supervallaksi ohi Yhdysvaltojen ovat alkaneet saada uskottavuutta vasta 1980-luvulla alkaneen voimakkaan talouskasvun myötä, mutta silti moiset spekulatiot on tyypillisesti sijoitettu vasta kaukaiseen tulevaisuuteen. Myös Kiinan johto on pyrkinyt pitämään matalaa profilia ja välttänyt luomasta kuvaa Kiinasta globaalia johtoasemaa tavoittelevana ”revisionistina”. Tyypillisessä ulkopoliittisessa retoriikassaan Kiina on vain kehittyvä talous, joka ei vahvistuessaankaan tule ryhtymään Yhdysvaltain kaltaiseksi ”hegemoniksi”.

Ääni Kiinan kellossa on kuitenkin vähitellen muuttunut. Eräänlaisena käännekohtana voidaan pitää vuotta 2008, jonka jälkeen länsimaat ajautuivat syvälle taloudellisten ja poliittisten ongelmien syövereihin. Kiinalaisessa keskustelussa vuosi 2008 esitetäänkin usein eräänlaisena länsimaisen kansainvälisen järjestyksen romahduspisteenä: tuolloin Yhdysvalloista alkanut talouskriisi ja sitä seurannut poliittinen kuohunta osoittivat, etteivät länsimaat ole enää kykeneviä johtamaan yhä syvemmin globalisoituvan maailman kehitystä.

Samaan aikaan kun länsi kiemurtelee ongelmavyöhytensä keskellä, **vuonna 2013 Kiinan presidentiksi noussut Xi Jinping** on ryhtynyt puhumaan aiempaa avoimemmin “Kiinan unelmasta” ja kiinalaisen sivilisaation historiallisesta uudelleenheräämisestä, jonka myötä Kiina nousee takaisin menneisyytensä kaltaiseen mahtavaan asemaan maailmassa. Puheiden rivien välistä on ollut selkeästi luettavissa, että aikaisempi vaatimattomuus on korvautunut uudenlaisella itsevarmuudella. Xin Kiina haluaa saada äänensä kuuluviin globaaleissa kysymyksissä,

ja viime vuosien kehitys tuntuu tarjoavan siihen erinomaisen tilaisuuden.

Trump tarjoilee Kiinalle tilaa parrasvaloissa

Maon visioista huolimatta pelkkä teräksen tuotannon tai talouden koko (jolla Kiina epäilemättä ohittaaakin Yhdysvallat varsin pian) eivät vielä yksin riitä supervaltaseaman saavuttamiseen. Niin kutsuttu “Yhdysvaltain vuosisata” on perustunut toisen maailmansodan jälkeen rakennettuun liberaaliin kansainväliseen järjestelmään ja sen vahvoihin taloudellisiin ja poliittisiin instituutioihin, joiden kautta Yhdysvallat on kyennyt esiintymään luottamusta herättävänä ja vakauttavana keskuksena.

Kiina on osoittanut hyväksyvänsä pitkälti tämän järjestelmän periaatteet ja toivonut lähinnä pääsevänsä merkittävämpään asemaan järjestelmän sisällä.

Taloudellisesta mahdistaan huolimatta Kiinalta puuttuu kuitenkin lähes tyystin Yhdysvaltain kaltainen poliittinen ja ”pehmeä” valta, valtioiden kunnioitus ja luottamus, ja sitä kautta kyky saada oma tahtonsa läpi maailmanpolitiikan kysymyksissä.

Liberaalin järjestelmän kohtalo on tullut kyseenalaiseksi Donald Trumpin noustua Yhdysvaltain presidentiksi. Trump purkaa ennennäkemättömän nopealla tahdilla kaikkia niitä elementtejä, jotka ovat nostaneet Yhdysvallat maailman keskipisteeksi ja joista kaikki maan aiemmat hallinnot yli puoluerajojen ovat pitäneet kiinni sitten toisen maailmansodan. Sotilasliitot, kansainväliset sopimukset ja huolella vaalitut kahdenväliset suhteet ovat saaneet kärsiä, kun Amerikka on nostettu etusijalle.

Länsimaiden näkökulmasta pelottavinta on ollut transatlanttisen yhteistyön heikkeneminen ja Trumpin mielistelevä Venäjä-politiikka, mutta Kiinassa Trumpin politiikan seuraukset on asetettu laajempaan, globaaliin kontekstiin: kevät 2017 on ollut aikaa, jolloin Kiinalle on toistuvasti tarjoiltu tilaisuuksia paistatella valokeilassa johtavana, vastuullisena ja globalisaatiomyönteisenä suurvaltana, joka tarjoaa maailmalle jatkuvuutta ja vakautta.

Yhdysvallat polttaa siltoja – Kiina rakentaa

Yhdysvaltain presidentin vallanvaihtoon liittyi mielenkiintoista symboliikkaa: kun Trump pauhasi virkaanastujaisissaan itsekeskeistä “America first” -agendaansa, esiintyi presidentti Xi Davosissa järjestetyssä Maailman talousfoorumissa globalisaation ja vapaakaupan puolestapuhujana. **Xin pitämä avajaispuhe** havahdutti maailman kysymään, onko vastuu liberaalin kansainvälisen järjestelmän tulevaisuudesta todellakin siirtymässä autoritaarisesti hallitun kommunistimaan hartioille? Sittemmin Kiina on reagoinut nopeasti jokaiseen Trumpin hallinnon protektionistiseen ja isolationistiseen liikkeeseen globalisaatiomyönteisellä retoriikallaan.

Heti ensi töikseen Trumpin hallinto irrotti Yhdysvallat Aasian ja Tyynenmeren vapaakauppasopimuksesta (Trans-Pacific Partnership, TPP), jonka oli tarkoitus vetää Itä-Aasian maita Kiinan vaikutuspiiristä Yhdysvaltain taloudelliselle kiertoradalle sekä päästä määrittelemään vapaakaupan ehdot ja standardit alueella. TPP oli keskeinen osa Barack Obaman “**pivot to Asia**” -politiikkaa, joka pyrki siirtämään Yhdysvaltain ulkopoliittista painopistettä kohti Aasiaa ja patoamaan siten Kiinan vaikutusvallan kasvua. TPP:n tultua romutetuksi Kiinan ympärille rakentunut

”alueellinen kumppanuus” (Regional Comprehensive Economic Partnership, RCEP) näyttää houkuttelevimmalta vaihtoehdolta ja **nousikin välittömästi otsikoihin** TPP:n korvaajana. RCEP on alkanut kiinnostaa myös Yhdysvaltain tärkeitä aasialaisia liittolaisia, Japania, Australiaa ja Uutta-Seelantia. Vaikka Kiina on välttänyt vahvistamasta mielikuvaa geopoliittisesti kilpailevista taloushankkeista, myhäilee se varmasti kulisseissa vahvistuvalle asemalleen aasialaisen vapaakaupan keskipisteenä.

Taloudellisten suhteiden heikentämisen ohella Trump horjuttaa myös Yhdysvaltain Itä-Aasian valta-aseman kannalta kriittisiä liittolaisuusrakenteita, sillä suhtautuminen aasialaisiin liittolaisiin on muistuttanut läheisesti Nato-maiden kanssa käytyä kiukuttelua. Trump on kyseenalaistanut Yhdysvaltain turvallisuusvastuut Itä-Aasiassa ja esimerkiksi vihjaillut, että **Etelä-Korean tulisi maksaa** maahan sijoitetusta THAAD-ohjuspuolustusjärjestelmästä. Etelä-Kiinan merellä Yhdysvallat vaikuttaa puolestaan **keskeyttäneen Obaman kaudella aloitetut ”lipunheilutus-partiot”**, joilla kyseenalaistettiin Kiinan pöyhkeitä aluevaatimuksia ja uusia tukikohtia. Kovista vaalipuheista huolimatta Trumpin Kiina-politiikka on ollut toistaiseksi yllättävän pehmeää, mistä Kiina pyrkii niin ikään repimään kaiken hyödyn irti.

Tuoreimpana tempauksenaan Trump ilmoitti irrottavansa Yhdysvallat Pariisin ilmastopimuksesta, johon kaikki planeetan valtiot lukuun ottamatta Nicaraguaa ja Syyriaa ovat jo sitoutuneet. Yhdysvaltain johtajuus horjuu nyt myös globaalissa ilmastopolitiikassa ja jälleen kerran Kiina oli tilanteen tasalla: sopivasti EU:n ja Kiinan välisessä huippukokouksessa vierailut Kiinan pääministeri Li

Keqiang pääsi eurooppalaisen median syleilyyn esiintymään EU:n tärkeimpänä liittolaisena ilmastonmuutoksen vastaisessa taistelussa. Li toisti samassa yhteydessä **Kiinan näkemyksen**, jonka mukaan Kiina toivoo näkevänsä “vakaan, yhtenäisen, avoimen ja vauraan Euroopan unionin” – toisin kuin Britannian EU-erosta hekumoiva Trump. Kun Yhdysvallat polttaa siltojaan Eurooppaan, Kiinasta saapuu kovin sovinnollista viestiä.

Euroopassa Silkkitie-hanke herättää varovaista kiinnostusta

Trumpin kömmähdykset ovat Kiinalle ikään kuin positiivisia, ylimääräisiä bonuksia, sillä samaan aikaan Kiina on esittänyt uudenlaista globaalia johtajuutta presidentti Xin ja koko modernin Kiinan **suuruudenhulluimmalla ulkopoliittisella aloitteella, uudella silkkitiellä**. Uusi silkkitie (hanke tunnetaan myös nimellä ”One Belt, One Road”) pyrkii yhdistämään Kiinan ja Euroopan toisiinsa massiivisella logistisella ja taloudellisella verkostolla, joihin sijoittamiseen Kiina on sitoutunut näyttävin rahastoin. Hankkeen mantereellinen osa, ”silkkitien talousvyöhyke” (Silk Road Economic Belt) kaavailee öljyputkia ja rautateitä läpi Euraasian mantereeseen, kun taas merellinen osa ”2000-luvun merellinen silkkitie” (21st Century Maritime Silk Road) pyrkii kehittämään merireittien ja satamien kantokykyä Välimereltä, Intian valtameren kautta aina Itä-Aasiaan saakka.

Suuntaa antavien laskelmien mukaan Kiina tulee sijoittamaan silkkiteihin seuraavan viiden vuoden aikana noin 200 miljardia dollaria! Talkoisiin osallistuvat muun muassa **Aasian infrastruktuuri-investointipankki** (Asian Infrastructure Investment Bank, AIIB), BRICS-maiden

yhdessä muodostama Uusi kehityspankki (New Development Bank) sekä Kiinan perustama, 40 miljardin dollarin Silkkitie-rahasto. Suunnitellut projektit ovat kokoluokassaan mielikuvituksellisia: esimerkiksi yksi silkkitien eniten rummutetuista hankkeista on 57 miljardin dollarin ”**Kiinan–Pakistanin talouskäytävä**”, jonka tarkoituksena on yhdistää Kiinan länsiosat Intian valtameren Pakistanin läpi kulkevalla logistisella verkostolla.

Todellista tahtoa ja vipuvartta silkkitielelle siis löytyy. Samaan aikaan kun Yhdysvallat antaa Kiinalle lisää tilaa Itä-Aasian ja Tyynenmeren talousalueella, työntyvät silkkitien teräsbetoniset infrastruktuurihankkeet jo täyttä päätä kohti länttä. Silkkitie-hankkeella Kiina viestittää maailmalle, että sisäänpäin käpertyvää Amerikkaa ei lopulta edes tarvita: taloudellisen yhteistyön taakse yhdistynyt Euraasian manner olisi todellinen globaali voimatekijä – aivan kuten jo vanha Halford Mackinder aavisteli 1900-luvun alkuvuosina esittämässä **sydänmaa-teoriassaan**.

Länsi on toistaiseksi suhtautunut silkkitiehankkeeseen varsin varovaisesti. Silkkitie on tulkittu usein geostrategiseksi juoneksi, jolla Kiina vetää pienempiä naapurivaltioitaan omaan vaikutuspiiriinsä, tai vaihtoehtoisesti varaventiilinä, jonne Kiina voi dumpata tuotantonsa ylikapasiteettia. Imago-ongelmat ovat Kiinan johdon tiedossa: Pekingissä järjestettiin toukokuussa näyttävä Silkkitie-foorumi, jonka oli tarkoitus vakuuttaa kansainvälistä yhteisöä hankkeen hyväntahtoisuudesta ja sen tarjoamista taloudellisista mahdollisuuksista. Samalla foorumi oli jälleen yksi mediaspektaakkeli, jossa presidentti

Xi Jinping pääsi esiintymään globalisaation ja vapaakaupan esitaistelijana.

Vaikka merkittävimmät länsimaiset valtionpäämiehet (Trump, Angela Merkel, Theresa May) loistivat poissaolollaan, oli paikalla useita eurooppalaisia pääministereitä, muiden muassa Espanjan, Italian ja Kreikan pääministerit. Ja vaikka EU-maat kieltäytyivät allekirjoittamasta silkkitien kauppajulistusta vedoten sosiaalisiin ja ympäristöllisiin huoliin, houkuttavat Kiinan lupaamat rahoitussuunnitelmat ja jo käynnistetyt projektit varmasti lännen suuryrityksiä ja muita talousvaikuttajia. Joitakin tahoja jopa enemmänkin: EU-eron seurauksiin valmistautuvan Britannian kokousedustaja, valtiovarainministeri Philip Hammond suorastaan **ylisti** silkkitietä ja kutsui Kiinaa Britannian ”luonnolliseksi kumppaniksi”.

Tähän saakka paljon puhetta, vähän tekoja

Kokonaiskuva on selkeä: samaan aikaan kun Yhdysvallat eristäytyy, Kiina kehittää taloudellisia ja poliittisia verkostojaan niiden tilalle. Silkkitietä lukuun ottamatta kuva Kiinasta tulevana globaalina johtajana on perustunut lähinnä puheisiin ja symboliikkaan varsinaisen substanssin jäädessä taka-alalle. Tosiasiassa Kiinalla ei vielä olisikaan minkäänlaista kykyä nousta Yhdysvaltojen tilalle kansainvälisen järjestelmän ytimeksi. Kiinan yuan ei ole vielä missään määrin dollariin rinnastettava kansainvälinen valuutta, ja Kiinan asevoimilta puuttuu lähes täysin Yhdysvaltojen kaltainen globaali toimintakyky lentotukialuksineen ja sotilastukikohtineen.

Mielikuvat ja symbolit ovat silti äärimmäisen merkittäviä tekijöitä maailmanpolitiikassa ja vaikuttavat usein jopa kovaa voimaa syvällisemmin. Kiinaan on perinteisesti suhtauduttu lännessä vieraana ja jopa pelottavana autoritaarisena lohikäärmeenä, joka kurittaa säälimättä kansaansa ja punoo verhojen takana juonia maailman herruudesta. Kuluvat vuodet saattavat kuitenkin muuttaa tilannetta huomattavasti. Mikäli Trumpin hallinto jatkaa Yhdysvaltojen globaalien johtajuuden uskottavuuden syömistä, Kiinalle tarjotaan erinomainen tilaisuus siloitella rujoa ulkokuorta: myydä lohikäärmeksen tilalle viimeinkin lempeä ja hyväntahtoinen pandakarhu.

Yksi Kiinan traditionaalisen poliittisen filosofian keskeisimmistä käsitteistä on **Taivaan mandaatti**. Kiinan keisarikunnan aikana valtaapitävät dynastiat uskoivat hallitsevansa koko maailmaa jumalaisen kosmisen voiman, Taivaan, suostumuksella. Kun hallitseva dynastia alkoi rapistua moraalisesti ja kun epäjärjestys maailmassa kulminoitui suoranaiseen kapinointiin, Taivaan ajateltiin menettäneen luottamuksensa hallitsevaan dynastiaan ja etsivän sille hyveellistä seuraajaa. Kun uusi dynastia syrjäytti moraalittoman edeltäjänsä ja maailma vakautui, oli Taivaan mandaatti siirtynyt seuraavalle hallitsijalle.

Traditionaalisen filosofian käsitteet ovat tehneet Kiinassa voimallisen paluun vuosikymmenien jälkeen, ja myös Taivaan mandaatti on palannut keskusteluun. Joidenkin kiinalaisten argumenttien mukaan mandaatti hallita maanpäällisiä asioita on nyt, jos ei sentään siirtymässä Kiinalle, niin vähintään ajautumassa pois Yhdysvalloilta. Haussa on uusi, hyveellisesti hallitsevaa johtaja, ja idän

suurvalta on osoittanut kasvavaa kiinnostusta perinteisen asemansa palauttamiseen.

< PREVIOUS

NEXT >

[The Ulkopolitist Kambodžassa: Punakhmerien tuhoja korjataan edelleen](#)

[Nostalgia on haastanut demokraattisen nationalismin](#)

ABOUT THE AUTHOR

Matti Puranen

Matti Puranen on Aasiaan ja erityisesti Kiinan politiikkaan ja historiaan keskittyvä jatko-opiskelija Jyväskylän yliopistossa. Hänen väitöskirjansa käsittelee kiinalaisia maailmanpolitiikan teorioita. Aiemmin Matti on suorittanut yleisen historian ja valtio-opin maisteritutkinnot Jyväskylän yliopistossa. Hän kirjoittaa toisinaan myös esimerkiksi vanhoista peleistä.

Liity uutiskirjeeseen

Lähetämme korkeintaan kerran kuukaudessa tiedon uusimmista artikkeleistamme ja uutiset tulevista tapahtumista.

Etunimi

Sukunimi

Sähköpostiosoite

Liity

1 Comment

Petri Kivenheimo 7.6.2017 klo 13:55

Artikkeli on hyvin mielenkiintoinen, ja sen pohjalta tekeekin mieli esittää muutamia jatkopohdintoja:

(1) Alkuperäinen silkkitiehän yhdisti muistaakseni antiikin Rooman ja Kiinan. Sikäli tämän uuden silkkitien toiminta-ajatus olisi näköjään alkuperäisin kaltainen, kun Rooma korvataan latinalaisen kulttuurin perillisellä, länsi-Euroopalla.

(2) Yhdysvallat operoi omaa visiotaan, jonka mukaan se tarvitsee voimavaransa ensisijaisesti omien jälkeenjääneisyyksiensä korjaamiseen ja liittolaisten on opittava kantamaan taloudellis-sotilaallista vastuuta omasta turvallisuudestaan: yleistä järjestystä ylläpitävästä “maailmanpoliisista” on hyvää vauhtia tulossa lähinnä vain maksuvelvoitteistaan vastanneita asiakkaitaan tehokkaasti palveleva “maailman vartiointipalvelu”. Tähän sillä on myös käytännön edellytyksiä, kuten artikkelin sotilaallisia voimasuhteita koskevista toteamuksistaakin ilmenee.

(3) Globaali järjestelmä on käymistilassa, jossa keskeisten toimijoiden roolit ovat uusjaossa ja keskinäissuhteet valinkauhassa. Analyysin kannalta olennaista olisi huomata tilanteen moniulotteisuus: Kiina tosin voi korvata Yhdysvaltain vetäytymisen aiheuttamaa kaakkois-Aasian maiden vapaakauppavajetta, mutta turvallisuuspoliittisestihan se ei ole osa ratkaisua vaan suurin ongelma. Toisaalta taloussuhteet ovat osa kokonaisuhteita ja kaikki vaikuttaa kaikkeen. Tässä tilanteessa analyysia

voisi tehdä jonkinlaisen geopoliittisen peliteorian näkökulmasta: mitkä ovat itse kunkin toimijan tilannetta luonnehtivat keskeiset maantieteelliset ympäristötekijät sekä omat vahvuudet, heikkoudet, mahdollisuudet ja uhat, ja miten sellaisessa tilanteessa kannattaa tai ei kannata edetä – näistä komponenteistahan muodostuu kansainvälisten suhteiden dynamiikka, ja niiden huomioiminen mahdollistaa erilaisten kehitysskenaarioiden laatimisen ja ylläpitämisen.

(4) Yhdysvaltojen käyttäytymisen analyysissä pitäisin keskeisenä maan sisäisen poliittisen tilanteen huomioimista: Hillary tarjosi olennaisesti jatkuvuutta, Trump taas perustavaa muutosta, ja viimemainittu valittiin. Toteuttaessaan tai pyrkiessään toteuttamaan vaalilupauksiaan Trump ei siis ole mikään “viimeinen mohikaani” tai edes “yksinäinen ratsastaja” vaan nimenomaisessa radikaaliudessaan voittoisaksi osoittautunutta vaaliohjelmaansa käyttännöivä raskaan sarjan poliittinen toimija. Näin ollen tilannekuva on olennaisesti puutteellinen, ellei siihen sisälly Yhdysvaltain sisäisen (vaali)dynamiikan seuranta: millaisilla näkemyksillä kenelläkään ylipäänsä on nykyrealiteettien vallitessa toivoa päästä valtiolaivan peräsimeen (ja mikäli nykylinja ajaisikin jotenkin isosti karille, niin mitä poliittisesti realistisia välittömiä vaihtoehtoja maalla sitten olisi).

(5) Kiinnostava on tietysti myös Venäjän asema. “Kahden kauppa, kolmannen korvapuusti” -periaatteella voisi sanoa, että Kiinan silkkitiesuuntuneisuus merkitsee sitä, ettei BRICS-ryhmä ole sen ensisijainen viitekehys vaan pelkkä keinovalikoiman täydennys varsinaisiin pitkän tähtäimen tavoitteisiin pyrittäessä. Venäjällähän on jo Neuvostoliiton peruina alueristiriitoja mahtavimpien itäisten naapuriensa, Kiinan ja Japanin, kanssa, ja päälle päätteeksi oman sotilaspolitiikkansa tuottamia “jäätyneitä konflikteja” niin Kaukasuksella kuin Euroopassakin; Krim-anneksion myötä se sitä paitsi on hankkiutunut tilanteeseen, jossa sen oman lainsäädännön mukaiset ulkorajat joka tapauksessa poikkeavat kansainvälisen yhteisön tai

kansainvälisen oikeuden tunnustamista. Tällainen politiikka synnyttää tietenkin jännitteitä ja epävarmuutta (mikä lienee osittain tarkoituskin?), ja Venäjän naapuruuskin on yksi Kiinaa EU:hun yhdistävistä, keskinäistä neuvonpitoa edellyttävistä tekijöistä (jo Tšou Enlai, Maon aikainen Kiinan pääministerihän tunnetusti totesi: “Minä en tunne Kaliningrad-nimistä kaupunkia”).

(6) Syvätasolla keskeinen on myös tuo artikkelin lopussa esiin otettu “taivaan mandaatti”. Erityisesti näin uskonpuhdistuksen juhluvuonna (tai joidenkin mukaan “reformaation muistovuonna” tms.) sopinee palauttaa mieleen Lutherin reformatorisen oivalluksen synnyttäneen Roomalaiskirjeen (13. luvun) ajatus: “Ei ole esivaltaa muuten kuin Jumalalta: ne, jotka ovat, ovat Jumalan asettamat.” – “Hollywoodin homohömppä” lienee osaltaan vaikuttanut Hillaryn “uudelleentulkittujen ihmisoikeuksien” taakse asettumiseen vaalilinjauksissaan, mutta valtamediaa “viholliseksi” kutsuneen Trumpin sosiaalikonservatistinen vaaliohjelma vetikin sitten pitemmän korren. Myös Putin on tunnetusti omaksunut moraalisen ylemmyyden Euroopan ja ylipäänsä lännen moraalirappiota kohtaan. Suuressa osassa Euraasiaa ei jyllää Hollywood vaan pikemminkin “Bollywood”, eikähän tulevaisuus viime kädessä olekaan sen enempää kalifornialaisten kuin kotoperäistenkään mediamössömaakarien hallittavissa. Kannattaa siis pitää silmät auki siinäkin suhteessa.

Tässäpä päällimmäiset ajatukset.

VASTAA

Leave a reply

Sähköpostiosoitettasi ei julkaista. Pakolliset kentät on merkitty *

COMMENT

//

NIMI *

SÄHKÖPOSTIOSOITE *

KOTISIVU

Ilmoita sähköpostilla tulevista kommenteista.

Ilmoita sähköpostilla uusista postauksista.

POST COMMENT

Designed by **Vitali Gusatinsky** | Powered by **WordPress**

